

ΒΟΥΛΕΟΥΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΤΕΡΠ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 6

ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΔΡΙΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΣΚΕΝΔΕΡ

Ο έξορκισμός της Εύρωπαϊκής μουσικής.

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΑΣΥΡΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΝ ΟΓΚΩΔΕΣ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ

Για νὰ μὴ λησμονεῖται ἡ συνήθεια τῶν συγκεντρώσεων, ἔγινε πάλιν προχθὲς μία τέτοια συγκέντρωσις εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀσυρμάτου τὸν ὅποιον «ῆθελαν νὰ μᾶς πάρουν οἱ Χιώτες».

«Οπως ὅμως ἀπέδειξεν ἡ ἔξελιξις τῶν γεγονότων ἡ συγκέντρωσις δὲν εἶχε ἄλλο λόγο, παρὰ νὰ κάμουν ἐπίδειξι ἴδιαιτέρουν ἐνδιαφέροντος αἱ δύο ἐδῶ ἐρίζουσαι μερίδες τοῦ λαϊκοῦ κόμματος.

Πάνω στὴν ἐπίδειξην ὅμως αὐτὴν, πιάστηκαν αἱ δύο παρατάξεις, γιατὶ δὲ «Νέος Κήρυκας», διεφώνησε μὲ τὴν «Λέσβον», οἱ δὲ διευθυνταὶ τῶν, ἀντήλλαξαν πολὺ βλοσυρές ματές.

«Αποφασίστηκε ἐν τέλει νὰ κάμῃ ἡ ταξίδι ἀναψυχῆς δὲ Λαζανᾶς καὶ νὰ γίνη καὶ συλλαλητήριο.

Φανταζόμενα ὅτι τὴν ἰδέαν τοῦ συλλαλητηρίου, τὴν ἔρωψαν οἱ περὶ τὸν κ. Εὐστρατιάδην διὰ νὰ μὴ πάρῃ τὴ δόξα μόνος του δὲ κ. Λαζανᾶς ἀλλὰ νὰ τὴν μοιρασθῇ μὲ τοὺς Εὐστρατιαδικούς.

Τὴν γνώμη μας αὐτὴ τὴν ἔνυσχει τὸ γεγονός ὅτι μόλις ἐγνώσθη διὰ δὲ ἀσύρματος θὰ ἰδούθη στὴ Μυτιλήνη, δὲ μὲν «Ν. Κήρυκας» ἔσπευσε νὲ ἀποδώσῃ τὸ κατόρθωμα στὶς ἐνέργειες τοῦ κ. Λαζανᾶ, δὲ δὲ «Λέσβος» στὶς ἐνέργειες τοῦ κ. Εὐστρατιάδου.

Κατ’ οὐσία ἐννοεῖται οὔτε δὲ ἔνυσχει τίποτα οὔτε δὲ ἄλλος.

«Οπως ἀποδεινύνεται ζήτημα μεταφορᾶς ἀσυρμάτου στὴ Χίο, δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον στὴ σκέψη τῶν Χιωτάδων.

Οἱ ἐδῶ Λαϊκοὶ δόμως ἐδημούργησαν τὸν θόρυβον αὐτὸν, γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὰ... θαύματα τῶν

ἐνεργειῶν των...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔγινε τὸ συλλαλητήριο, ἀλλὰ δὲν παρουσιάστηκε κανένας στὸν τόπο τῆς συγκεντρώσεως, ἀν κὲ ἐκτύπωσαν κὲ οἱ καμπάνες.

«Ισως γιατὶ δὲ κόσμος ποὺ ἀπονετὶς παμπάνες, νόμιζε πῶς σήμαιναν ἐσπερινό.

«Υστερα ἀπὸ πολὺ ὥρα κὲ ἀφοῦ βγῆκαν ντελλάληδες, μαζεύτηκαν καμπάνα πενηνταφού περίεργοι, οἱ δοποὶ δόμως στεκόταν μακριὰ ἀπ’ τὸ Δημαρχεῖο, σὰν νὰ ὑπῆρχε... ζώνη ἀπαγορευτική.

«Ο φήτωρ τῆς ἱμέρας κ. Σακαλῆς, ἀφοῦ τοῦ κάκου περίμενε νὰ πλησιάσουν στὴν πόρτα τοῦ Δημαρχείου, ἀπ’ δόπον θὰ μιλοῦσε, ἔχασε τὴν ὑπομονή του ἐπιτέλους καὶ φώναξε.

— Κοντέψτε βρέ παιδιά, χολέρα δὲν ἔχουμε...

Καὶ ἀπονῆστε με... ἀραιά, ἀραιά γιὰ νὰ φανούμαστε πολλοῖ...

Τὰ «παιδιά» μὲ δισταγμὸ κά-

πως ἐκόντεψαν, ἀλλὰ δὲν αἴσθησε τὸν ἄλλον μὲ κάποιο φόβο θαρρεῖς... Παράξενο πρόμα.

Ο κ. Σακαλῆς, σκουπίστηκε ἔνα δυὸ φορὲς μὲ τὸ μανδήλι του, ἀνέπτυξε τὸ σκοπὸ τοῦ δγκώδους παλλεοβιλακού συλλαλητηρίου, κὲ ἐδίαβασε τὸ ψήφισμα.

Οι ἡμερήσιες ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι τὸ ψήφισμα «ἐνεκρίθη διὰ βοῆς».

Αὐτὸ εἶνε ἀληθέστατο, γιατὶ ἐξίνη τὴν ὥρα ἀποβίως περνοῦσε δὲ δόσιστρωτήριας, δὲ δοποὶς κὲ δοκίσε νὰ σφρούζῃ.

Ἐπίσης, τὴν ὥρα στηγμὴ ἐκορνάριζε κὲ ἔνα αὐτοκίνητο. Κατὰ συνέπεια, τὸ ψήφισμα πράγματι ἐνεκρίθη διὰ βοῆς.

Κάποιος βλέποντας τὴν ἀραιότητα τοῦ κόσμου, ἔσκυψε κὲ εἶπε στὸν κ. Μωραΐτη.

— Χριστιανὲ μου, δὲν εἰδοποιοῦσσες στὴ Μόρια καὶ στὴ Πηγή να πατέψωτε μερικοὶ Πίγαντες γιὰ νὰ πυρνώσουν τὸ συλλαλητήριο;

Ἐνας ἄλλος βλέποντας στὴν εἰσόδο τοῦ Δημαρχείου τὴν ἐπιβλητικὴ σιλουέττα τοῦ κ. Σακαλῆ, εἶπεν ὅτι «δὲν ξεύρει ἀν δὲ τοῦ πάει τὸ βόνυλευτικὸ ἀξίωμα, τὸ δημαρχιακὸ δόμως δὲ τοῦ πάει καὶ μὲ τὸ παραπάνω».

Ο ἴδιος κύριος, εἶπε ὅτι δὲ κ. Σακαλῆς μοιάζει κατὰ τὴ φάτσα τὸν κ. Τσαλδάρη.

Ο κ. Σακαλῆς, τοῦ εἶπε σὲ τόν αὐτηρό, νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ τὴ γνώμη αὐτή, γιατὶ θὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὲ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλή του, καὶ νὰ τρέχῃ εἰς ἀναζήτησιν ἄλλης κεφαλῆς.

ΑΠ' ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ...

Ο ἀνθρωπὸς χρόνια καὶ χρόνια ἐμάζευε ἀπὸ παντὸν παρὰ κὲ ἔκανε ἀμέτοχτα μιλόνια πούταν τῆς ζωῆς του δὲ ζαρά.

Μὲ τὸν καρό, τὰ χρήματα ἐκεῖνα θρησκεία γένηκαν γὲ αὐτὸν Σὰν τὸν θέο του τὰ προσκύνα κὲ ἔκαε τους καὶ λβανωτόν.

Ο πλούτος εἶναι ἀλάθευτα ἐκεῖνος ποὺ σκλαβίνει σῶμα καὶ ψυχὴ δὲ ἀνθρωπὸς μὲ αὐτὸν γίνεται κτήνος μὲ τὸν παρὰ δὲ μόνη ἀρετή.

Ο ἀνθρωπὸς ἀρρώστησε μὰ μέρα στὸ στρῶμα ἐπεισε βαρειά τοῦ ἄλαξε δὲ θέρμη τὸν πατέρα κὲ ἀνώφελα σταθῆκαν τὰ φλούτια.

Καὶ χρήσιμο ἐστάθηκε ἀπ’ δὲ τὸ πλέο τα... νό τι φοίη!... ποὺ δὲν ἀξίζει μηδὲ μιά φόλα. Τὸ χωματένιο του καθίκι!

ΜΕΓΑΛΗ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ 'ΒΟΥΡΔΟΥΛΑ,

Άρδευω: Ποτίζω διοχετεύω υδωρ, διαβρέχω ἀροσίμους γαϊάς.

'Ἐν Μυτιλήνῃ ἐν τούτοις διαβρέχονται καὶ μὴ ἀρόσιμοι γαῖαι, ἰδίως κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας.

"Οπου γωνία δρόμου, ἔκει καὶ ἄφθονος διάβρεξις ἐνεργουμένη δι' αὐτομάτου καταβρεκτήρος . . .

Άποστραγγίζω: Στραγγίζω τελείως, στεγνώνω.

Τὰ λαρύγγια αἴφνης τῶν κατοίκων τοῦ προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ ἔχουν στεγνώσει μιὰ ἐβδομάδα τώρα, διὰ τὴν ἔλλειψιν νεροῦ.

Άποτριβή: Τὸ τρίψιμο, ἢ ἐκ τῆς χρήσεως φθορά.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποτριβῆς δύναται εὐκόλως νὰ τὰ διαπιστώσῃ κανεὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιμένουν νὰ παρουσιάζωνται διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νεάζουσαι.

Γενικῶς τὸ τρίψιμο πάντοτε προξενεῖ ζημίας, ἰδίως κατὰ τοὺς χορούς.

Άποχρωμάτωσις: Τὸ ξεθριασμα . . .

Κτυπητὴν ἀποχρωμάτωσιν μπορεῖτε ν' ἀντικρύσετε, ἔὰν ἔχετε σχέσεις μὲ ἀρχοντικὰ σπίτια, καὶ παρατηρήσετε ἔχαφνα τὴν οἰκοδέσποινα μόλις ξυπνήσῃ, τὸ πρωῒ κυρίως.

Άριστοκράτης: Κυρίως ὁ ἐπικρατῶν μεταξὺ τῶν ἀρίστων, διακρινόμενος διὰ τὰς μεγάλας του ἴκανότητας.

Ἡ Μυτιλήνη εἶναι γιομάτη ἀπὸ ἀριστοκράτας, οἱ ὁποῖοι πράγματι διακρίνονται διὰ τὴν ἴκανότητά των νὰ παιζουν . . . μπιλιάρδο, τάβλι, καὶ πρέφα.

Γι' αὐτὸ καὶ κατέχουν σήμερα δλα τὰ ύψηλὰ ἀξιώματα στὸν τόπο μας.

Αἱ κόραι τῶν ἀριστοκρατῶν ἔχουν τὴν ἴκανότητα νὰ . . . δίδουν μεγάλην προΐκα εἰς τὸν μέλλοντα δριστοκράτη σύζυγο.

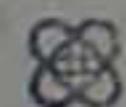
Άρμενίζω: Πλέω μὲ τὰ ἀρμενα, κατ' ἐπέκτασιν ταξιδεύω.

"Υπάργει ἡ γνωστὴ φράσις : «ποὺ ταξιδεύει ὁ νοῦς σου ;»

Αὐτὴ ἡ φράσις λέγεται πρὸς ἀνθρώπους ποὺ μὲ τὸ νοῦ των κατακτοῦν τὶς πρωταγωνιστριες τῶν θιάσων.

Άρμογή: "Ενωσις, ταίριασμα,

Ἐπὶ παραδείγματι ὁ Ψωμαδέλλης μὲ τὸν Μώρατην, εἶναι τεριαγμένοι, ἄρα ἀποτελοῦν ἀρμογήν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὸ σπίτι της, μὰ ποὺ τὸν ἀντρα ἔχει Ιχάσει, εἶναι ἀναγκεμένη καὶ θὰ τὸ νοικιάσῃ.

Μιὰ φεύγει. Τὴ μηνοῦντε τὰ παιδιά της, κ' ειδοποιεῖ ὅτι πουλεῖ τὰ πράματα [της].

Ζητεῖται νέας' ἔμφροφη δασκάλα μ' ἔναν καλὸ μισθό γιὰ τὴν Καρβάλα.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Εἰς τὴν Ούτζαν, ἡ ὁποία πάντοτε ὑπῆρξε τόπος γλετιοῦ — μὴ βάζετε κακό στὸ νοῦ σας — συντάκτης τοῦ «Δημοκράτου», ἀρτι-ύπογυνακωθεῖς, παρέθεσε τὴν παρελθούσαν Κυριακήν γεῦμα εἰς ὑπερτριάκοντα ἀτομα συμπληρώνων οὕτω ἐξ ὀλοκλήρου τὴν συμφοράν του..

Κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς τὰ καταναλωθέντα φαγώσιμα ἡδη ἔχουν ὡς εξῆς :

Ψάρια ὀκάδες	10
Κρέας »	20
Ντομάτες »	32
Αγγούρια (ἄγνωστος ὁ ἀριθμός)	
Τυριά ὀκάδες	8
Ἐλήνες μαρμερες ὀκάδες	2
» πράσινες »	2
Ψωμιά ὀκάδες	17
Καρπούζια, πεπόνια »	20
Ἀχλάδια, μῆλα »	10
Ούζο Γαλόνια 3	
Κρασὶ — ρετίνια ὀκάδες	60

Ἐντύπωσιν ιδιαιτέραν ἔκαμε εἰς τοὺς κεκλημένους ἡ μαγιονέζα..

Ἡτο ἐντελῶς εἰδίκης κατασκευῆς παρασκευασθεῖσα ὅπως ἐτόνεσε καποιος, τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν λογίων μαγείρων.

Τὸ μεγαλείτερό της προτέρημα ἦταν ὅτι ἐπρεπε νὰ τὴν πάρης μὲ τὸ κουτάλι, ὅπως τῇ σοῦπα,

Κατὰ τὸ σερβίρισμα, ἔθαυμάσθη ἡ δεξιοτεχνία καὶ ἡ ίκονότης τοῦ κ. Λιόλιου.

Πολές κυρίες καὶ δεσποινίδες ἔχαρακτήρισαν τὸν πρόθυμον αὐτὸν «μαίτρ-ντ' ὅτελ» ως ἔχοντα δλα τὰ προσόντα, διὰ νὰ ὑποστῇ καὶ αὐτὸς τὴν τύχην τοῦ ἀμφιτρύωνος.

Τὶ σοῦ εἶναι ἀλήθεια ἡ γυναίκεια ! Μόλις ἀντελήθηκαν πῶς εἶναι νοικοκυρόπαιδιο, ἀμέσως κι' σλας βάρθηκαν νὰ τοῦ βρεῦν τὴν νύφη..

Πρέπει νὰ τονίσωμεν ὅτι διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ γεῦματος, συνέβαλαν δλοι σχεδὸν οἱ κεκλημένοι.

Ο κ. Δ. Β. προσέφερε . . . μερικάς ἀπογελίας.

Ο κ. Π. Αν.. τὴν γλυκυτάτην φωνήν του.

Ο κ. Δ. Γ. τὸ αἰώνιο κέφι του, καὶ . . . πούρα.

Ο κ. Ε. Κ. μεγάλην δρεῖν καὶ εἰς ὠρισμένας στιγμάς δρυγίλα βλέμματα πρὸς τὸν κ. Π. Λ. (γιατί ;)

Ο κ. Γ. Π. ἐλληνογαλλικάς πρό πόσεις καὶ τὴν περίφημον ἀποστροφήν : «Δέν εἰμεθα ἡμεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὄποιοι . . .»

Ο κ. Σ. Κ. τράπουλα χαρτιῶν γιὰ νὰ σκοτωθῇ ἡ ώρα . . .

Ο κ. Π. Α. τὴν ἀντοχὴν του γιὰ φαγὶ πιοτό καὶ γιὰ χορό, καὶ θράσος ἀπειρούστον.

Οσον ἀφορᾶ τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες ἷτο ἀρκετὸν ὅτι προσέφεραν τὴν χάριν των, εὐκαίριαν διὰ νὰ γίνη χορός, καὶ τὴν σχετικὴν ἔμπνευσιν διὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν γαλανῶν, μαύρων καὶ ίδιως τῶν καστανῶν ὀφθαλμῶν, ἀπ' τοὺς ὄποιους «Θεός νὰ μᾶς φυλάξῃ».

Περὶ τὴν ἐβδόμην ἐσπερινήν, ἐφ' οσον δὲν εἶτε μείνη πλέον τιποτὰ διὰ νὰ φαγωθῇ καὶ ἔχων ἀδειάσεις οἱ μπουκάλες τοῦ ούζου καὶ τὸ βαρελάκι τοῦ κρασιοῦ, τὸ γλέντι ἐθεωρήθη τερματισθέν καὶ ἔκαστος ἀπῆλθεν εἰς τὰ θιάσα.

Παρέμεινε μόνον ὁ νεόνυμφος ἀντικρύζων τὶς ἀδειές καλαθοῦντες καὶ τραβῶν τὰ μαλλιά του.

Ἡ ἔκ τοῦ γάμου συμφορά, εἶχε συμπληρωθῆ μὲ τὰς δοπάνας τοῦ γεῦματος, αἱ ὄποιαι ως πληροφορούμεθα ἀνήλθον εἰς δραχμάς 3852. 60.

Η ΔΡΕΣΚΑΛΑ

Σ' ἐπῆρε νὰ τὸν μάθης γαλλικά κ' ἀλλοίμονο μὲ σένα τὶ ὑποφέρει! Τοῦ ἀλλαζέες τὴν πίστη στὰ... γλυκά κ' ἀκόμα τὸ ἀ μπὲ σέ ντε δέν ἔρει.

NA ΠΑΝΤΡΕΥΤΟ ;

NA ΜΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟ ;

— Λέω νὰ παντρευτῶ κουμπάρος δέκα προξενητὲς καλοὶ μοῦ τῶπαν: «Διάλεξε καὶ πάρε»

— Λοιπόν... παντρέψου Νικολῆ.

— Μά, ἀδελφέ, οἱ περιστάσεις... Σὰν παῖζη ἡ κοιλιὰ βιολί, μπορεῖς γυναῖκα νὰ χορτάσῃς;

— Τότε... βαζέστα Νικολῆ.

— Μὰ τώρα ποῦν' αὐτὴ στ' ἀλέα [στα της γιὰ γάμο... σφέλτα, παχουλή... τὴν ἀγαπάω, διάβολε τὰ ωέστα [της ! . . .

— Τότε... παντρέψου Νικολῆ.

— Μὰ βέβαια, λεύτερος δὲ θάμενα κι' ὅρις . . . τῆς ωίχνουνται [πολλοί . . .

— Νὰ μὴ μοῦ βάλει τὰ λεγάμενα; — Τότε . . . βαζέστα Νικολῆ.

— Μὰ μὲ τὴ φόρα πούχη ὁ Νικόλας δὲν παίρνῃ ἀπὸ συμβουλή.. . καταλαβαίνης—μὲ συμπάθειο [κι' δλας . . .

— Τότε... παντρέψου Νικολῆ.

— Μ' ἄν πάει κι' ἀλλάξωμε τὸ φύλλο καὶ μὲς στὸ χάδι ἡ στὸ φιλί πέφτει καὶ ἀμοιβαῖο ξύλο ;

— Τότε βαζέστα Νικολῆ.

— Μὰ θέλω κι' ἔνα Νικολάκη καὶ Νικολίτσα ξανθουλή, νὰ βγῆ καὶ νὰ μὲ λέη «παπά [κη] ! . . .

— Τότε, παντρέψου Νικολῆ...

— Μά, μπὰς σὰν κι' δλους τὸν [ἀχμάκηδες καὶ γιὰ τὴν πάθω ἀπ' τὴν [καλὴ πέντε ξέοις... Νικολή.

— Τότε... βαζέστα Νικολῆ.

— Καλὰ τὰ λέξ, κουμπάρος, δὲν συμφέρει.

Καλλιο νὰ πάω νὰ κουρεύω

“ΑΔ’ΚΑ ΜΠΙΛΟΥΓΡΑΝΤΙΣΑΜΙ,

Μιά φορά κ’ έναν καιρό—μπορεί όμως νάναι και πολύ πρόσφατος ή Ιστορία που θά ποδήμα—κάποιος συμπολίτης, βάλθηκε νά κατακήση την καρδιά κάποιας θεατρινούλας.

“Η θεατρινούλα—άς της δώσουμε άν θέλετε ένα όνομα, “Αννα π. χ—δέν ήταν καμμιά έξαιρετική όμορφιά, άλλα ήταν δροσερή, είχε ωραίο τέμπρο, φωνής, μεγαλόπρεπο άναστημα και μάτια φωτεινά.

Τι περισσότερο χρειάζεται, γιά νά πάρη φόκο ή καρδιά ένδος κυρίου, που άγωνίζεται χρόνια τώρα νά έλθη σε γνωριμία μέ τὸν Έρωτα και δὲν τὸ κατορθώνει;

Δηλαδή αύτός έγνωρισε τὸν Έρωτα, άλλα δὲν κατωρθώσε νά τὸν έμπνεύσῃ σε γυναῖκα.

Πώς πρέπει νά ένεργήση κανεὶς ώστε νά γνωρισθῇ μέ μιὰ θεατρινούλα, και μὲ τὸ δικαίωμα τῆς γνωριμίας νά μπορεῖ νά δώσῃ στὶς σχέσεις του, κάποιαν οἰκείότητα;

Τὸ σχετικὸν πρωτόκολλον, προβλέπει τακτικὴ ένθρονιση στὰ πρωτακαθίσματα κατὰ τὰς παραστάσεις, ζωηρά χειροκροτήματα δικαιολογημένα ή και ἀδικαιολόγητα—δὲν έχει σημασία αύτό—και μετά τὴν παράστασι, ἀναμονὴ έξω ἀπὸ τὸ θέατρο ἔως μισὴ ώρα, γιά νά ξεντυθῇ, νά ντυθῇ ή θεατρινούλα και νά βάνη πλώρη γιά τὸ ξενοδοχεῖο.

Μόλις βγῆ ἀπὸ τὸ θέατρο, πλυσίζετε, βγάνετε τὸ καπέλο σας, χαιρετᾶτε και λέτε.

Εἶμαι ο τάδε, ἀπὸ χαρακτῆρος ὀγαπῶν τὸ θέατρο και τοὺς καλλιτέχνας. (Δὲν θὰ πῆτε καλλιτεχνίδας, γιατὶ αύτὸς έξυπακούεται φυσικά, δὲν πρέπει όμως νά τονίζεται).

Θὰ σᾶς παρακαλέσω Δις νά φάμε ἀπόψε μαζὶ.

Ἐκείνη, θὰ σᾶς κυττάξει τότε προσεκτικὰ θὰ βαθμολογήσῃ τὴν έξυπνάδα σας και θὰ πῆ...

— Ξέρετε, εὐχαριστώς, άλλα δὲν διαθέτω παρὰ μία ώρα μόνο, γιατὶ είμαι κουρασμένη.

Και πού θὰ φάμε:

Ἐσεῖς τότε δίδετε τὸ όνομα τοῦ Κέντρου, σᾶς πούμε «Ολύμπια».

Τραβάτε λοιπὸν στὰ «Ολύμπια» ἀς πούμε, και κάθεστε στὸ τραπέζι, Δὲν σᾶς ἀφίνουν όμως μονάχο ποτέ...

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, σᾶς παρακαλούθουν και διάφοροι συνάδελφοι τῆς θεατρινούλας, και δικοὶ σας ἀκόμα ύποχρεωτικοὶ φίλοι.

Μόλις καθίστετε λοιπόν, πλακώνουν ὅλοι αὐτοί, ὅποτε ἐσεῖς ἀπὸ έγνενεια ἀναγκάζεσθε νά πῆτε «όριστε».

Δὲν χρειάζεται νά τὸ πῆτε δυὸ φορές γιατὶ μὲ τὸ πρώτο, είναι κι’ ὅλας καθισμένοι...

Τὰ φαγητὰ πάνε κ’ ἔρχονται, τὰ πιάτα ἀδειάζουν, οἱ μποτίλιες τὰ κρασιά ἐπίσης, άλλα σεῖς δὲν βρίσκετε καιρό οὕτε δυὸ λέξεις νά πῆτε στὴ θεατρινούλα.

“Ετοι κυλᾶν δχι μία, άλλα πολλές ὥρες και τότε ἀπορεῖτε πῶς ή θεατρινούλα που ήταν κατακουρασμένη και δὲν είχε διαθέσιμο καιρό περισσότερο ἀπὸ μία ώρα, παραμένει ώρες πολλές τιμώντας μὲ τὸ παραπάνω και τὰ φαγητὰ και τὰ ποτά, δχι δύμως και σᾶς. Εστω και μ’ ἔνα βλέμμα τῆς...

Σᾶν αὔριο ἐπαναλαμβάνεται ή ἵδια Ιστορία, χωρὶς νά μεταβάλλων-

Τὸ ἀφτοκίνητον τοῦ Κ... τρέχων ἀπὸ ἀροτίρος παρέσηρεν και ἐτραυμάτησε τὸν ἰδεότην Ἀνδρέαν Μπ. τοῦ δπίου ἀπέκοψε τὴν ἐμπροσθινὴν κήρα, ἥτις και μετεφέρθη εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον.

«Δέσθος»

ται διόλου τ’ ἀποτελέσματα.

— Κανένα περίπατο, Δις;

— Λυπούμαι, ἀγαπητέ, άλλα θά πάω κατ’ εύθειαν στὸ ξενοδοχεῖο.

Πηγανίνετε στὸ ξενοδοχεῖο και ἐπαναλαμβάνετε τὴν πρότασιν τοῦ περιπάτου:

— Λυπούμαι πολὺ ἀγαπητέ, άλλα θά πάω κατ’ εύθειαν στὸ θέατρο· ἔχω πρόβες...

‘Επὶ δέκα πέντε ήμέρες αὐτὴ περιπους ή διαδικασία ἔξειτιλισσετο μεταξὺ τοῦ συμπολίτου μας και τῆς θεατρινούλας.

Και ὁ ἀτυχῆς ἀνθρωπός ἀκούσθηκε πολλές φορές νά μονολογῇ και νά λέγῃ:

— Θά μι πιθάν’ τ’ διασόλ’ ή κόρ... Τὸ σύνθημα είναι: Ξενοδοχεῖο—Θέατρο—Ξενοδοχεῖο!

“Ενα βράδυ όμως διαμορφώνεται κακούσε χαρμόδιουν ἄγγελμα.

‘Η θεατρινούλα θά ἐπήγαινε νά παίξῃ στὴν Ἀγιάσσο.

‘Ενα αὐτοκινητὸ λοιπὸν και δρόμο γιὰ τὴν Ἀγιάσσο ό καλός σου.

Δὲν ἐπήγειρε κατ’ εύθειαν στὴν παράστασιν ἀλλὰ τραβήξε δόλισα στὴν Μεγαλόχαρη.

— Παναγιάδ μ’ κάνι τοῦ θάμα σ’, γιατὶ θὰ μείνου μὲ τοῦ καμό...

Μετὰ τὴν παράσταση ἐπλησίσε τὴ θεατρινούλα, ή όποια τοῦ εἴπε...

— Τὶ χαρούμενη ἔκπληξη! Κ’ ἐδώ λοιπὸν:

— ‘Ιδω μουνάχα; Τοι σ’ Κόλασ’ είμαι προσυμμωτατους νά πάου...

— Αὐτὸς είνε πολὺ εὐγενικό ἐκ μέρους σας...

‘Ο ἀτυχῆς ἀνθρωπός ἔθεωρησε τὸ κομπλιμέντο αὐτὸς, ώς καλὸ προμήνυμα και μέσα του σκεπτότανε, πῶς σιγουρά η Μεγαλόχαρη είχε κάνει τὸ θάμα της.

“Ετριψε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαριστησην και εἴπε:

— Καλὰ πᾶν τὰ πράματα!...

Τὰ αὐτοκινητὰ που είχαν μεταφέρη τὸν θίασο στὴν Ἀγιάσσο ήσαν ἀνοιχτὰ και τὴ νύχτα ἔκανε κρύο τουσχερό.

Τὸ αὐτοκίνητο όμως τοῦ συμπολίτου ήταν κλειστό, και κατὰ συνέπειαν ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὸ κρύο.

— ‘Ιδω θὰ γιν’ ότ’ θὰ γιν’ — είπε μὲ ἀπεριγραπτὴ ικανοποίηση.

‘Επλησίσε τὴ θεατρινούλα και μὲ χειλὸν ποὺ ἔτρεμαν τῆς λέγει:

— Μέσα σ’ ἀνοιχτὰ αὐτοκίνητα θὰ κρυώσετε Δεσποινίς. Έλάτε στὸ δικό μου πούνε κλειστό...

‘Η θεατρινούλα χαμογέλασε, και τοῦ εἴπε.

— Εύχαριστω κύριε, άλλα θ’ ἀκολουθήσω τὴν τύχη τῶν συναδέλφων μου...

Κ’ ἐπήδηξε σ’ ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο ἐνώ τὸ ἀνεμιζόμενο φουστάνι της, ἐστήλωνε ἔνα ἀνειχίνιαστο ἐρωτηματικό μπροστά στὰ ἀτονα μάτια τοῦ συμπολίτου.

“Οταν τὸ αὐτοκίνητο τῶν ήθοποιῶν ἀπομακρύνθηκε, ὁ ἀτυχῆς ἀνθρωπός ρίχτηκε μ’ ἀπελπισία στὸ κλειστό του αὐτοκίνητο κ’ εἴπε στὸν δῆμογό.

— Τράβα κ’ μπάρι, τοι δὲν είνι γιὰ νὰ γιν’ τίπουτα.

“Αδ’ καμπιλουγραντίσαμι. Τ’ ἀστρικό μας τώχ’ νὰ μη δοῦμι γ’ ναίτσου τοιφάλ στοῦ μαξιλάρ’ μας... Κρίμα που τιράζουμι σ’ ἀνάστημα!

ΑΘΛΟΥΓΕΣ**ΣΤ’ ΠΙΤΕΛ’**

‘Η μακρὺς παγαίνι² μπροστά φόριους ἀπ’ τ’ πουλλὴ τὴ δ’ λειτούργης καταπόδι³ μὲ φατσί τοι μὲ χταπόδι.

Πίσου κνιέτι τοῦ ένας ἄλλος και κνικάτους τοὶ γ’ ή Γάλλους τοὶ γ’ οἱ τρεῖς πᾶν μες τ’ Πιτέλι, γὰρ νὰ πιον ἔνα φακέλι, Σὰ τὸ τραφῆσαν λίγα κάτου μουνουρούνφ⁴ τοὶ τσάκι στοὺν πάτου λέγι ή Γάλλους στοὺ μακρὺ μὴ προυφύλαξ⁵ σουβαρή.

— Πάμι φὲ στὴ Νομαρχία τώρα ποὺ λαλεῖ τὸν φατσί, νὰ δηλώσουμι φιλίγια νὰ γινοῦμι Λαΐτσοι;

Σὰ τὸν χάψῃ βγαίνι σὶ καλό μας εἰδ’ ἀλλοιῶς, μεὶς τὸν σκουπό μας

“Οποιους ἔχι σουστὰ μυαλὰ πρέπει μὲ οὐδὲν, νὰ τάχι καλὰ γὰρ νὰ μὴ τὰ φέροντ⁶ τοὶ σκοῦρα ὁτ’ λουγιῶ γυρίσ⁷ ή σφινδά.

Νά, λγὼ ποὺ εἴχου νοῦ είμι φύλους τ’ καθινοῦ τοὶ σὰ δῶ τοὶ Π. Ο. Λ. ‘Σ’ ἀθρῷ πέφτουν ἀμέσους τοὺ κατόπι

Χιοτῶ, καλημαρίου τοὶ τοὺ Παπαντρέα βρίζουν

Το’ αὖ μὰ δῶ τοὶ Ο. Π. Α’ παρέα — Ζήτου — λέον — τ’ Παπαντρέα πούνι μέγας τοὶ τρανὸς

τοὶ καπάτσους τοὶ ξυπνὸς το’ ἔκανι σταρκὸ τοὶ κόστος νου τοὺν Οίβριο τοὺν Κότσουν

Το’ ή μακρὺς τὸν ἀπαντᾶ — Βρὲ σὺν μπέκρουν, ἀστα αὐτά.

Μὴ σὶ πάρουνι χαμπάρ τοὶ σὶ στεύλιν στὸν Πλουμάρ.

Τσιμπίδας

ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΕΤΕ...

— Σάν τὰ τσιγάρα **Καραβασέλλη** καμιμά ἀλλη μάρκα, νά τὸ ξέρετε..

— Ωραῖο στόμα, θά πη ωραῖα δόντια. Και ωραῖα δόντια, μόνο ἀπ’ τὸ θαυματουργὸ χέρι τοῦ κ.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΜΑΣ:

ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΦΤΕΙ ΛΟΓΟΣ ΠΕΦΤΕΙ

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

Τὸ φύλλον Δρ. 2.

Κυριακὴ 6 Αὐγούστου 1933

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

(Άκτουαλιτέ 'Αδελφῶν Χουτζαίου)

Αὐτή ή κάρτ ποστάλ κυρίαι καὶ κύριοι, παριστάνει τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ράλλην. παρακαλοῦντα τὸν κ. Τσαλδάρην «νὰ θελήσῃ νὰ τοῦ κάμη τὴν τιμῆν» νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν...

Ο κ. Τσαλδάρης κάμπτεται ἐπὶ τέλους στὰς παρακλήσεις του καὶ «τοῦ κάμη τὴν τιμῆν» νὰ τὸν ἀπομακρύνει...

Ο κ. Ράλλης κλαίει ἀπὸ συγκίνησιν καθὼς βλέπετε διὰ τὴν γενομένην τιμὴν καὶ ἔκφραζει τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν.

Αὐτὴ κύριοι, μᾶς δείχτει πολυμβήτρας καὶ πολυμβήτριας εἰς τὰ μπάνια Μακρὸν—Γιαλοῦ.

Καθὼς βλέπετε ρίπτονταν ἔνα καρποῦντι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δρομούν δὲν καὶ δλες διὰ νὰ τὸ πάσονν.

Αὐτὸς ἔδω, εἶνε δι παραλιαδὸς δρόμος καὶ αὐτὸς δλοι περιπατηταὶ οἱ δοποὶ αὐτὶ ἔνος καρποῦντον, ἀποθαυμάζονταν πολλὰ καρποῦντα...

Αὐτὴ ἔδω εἶνε συνέχεια τῆς προηγούμενης κάρτ - ποστάλ.

Κατὰ τὸ ἀγώνισμα τοῦ καρπούντιού σχίζεται τὸ μαγιὸν πάποιον κυρίου, καὶ τότε δλες αἱ πολυμβήτριες πάνονται κέρι κέρι σχηματίζουν κύλον γύρω στὸ ἀβαριάτο μαγιό, καὶ τραγουδοῦν :

«Ἐλαμψε ὁ γιαλὸς ποντὶ νεραντζούλα φουντωτή.»

Αὐτὴ κύριοι, παριστάνει τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ δποῖον ἐκτάκτως καθὼς βλέπετε, εἶνε φωτισμένον.

Ἐὰν προσέξετε καλῶς θὰ ἀνακαλύψετε τὴν αἴτιαν διὰ τὴν δποῖαν ἀνάπτει δλως ἔξαιρετικῶς τὸ λαμπτόν.

Εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀγάλματος κύριοι, εὑρίσκεται ἔξαπλωμένον ζεῦγος ἔρωτευμένων.

Ὑπὸ τοιαυτας συνθήκας, μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου διὰ νὰ κρατεῖ φανόν, ἥγγαρεύθη ἦ... Ἐλευθερία...

Αὐτὴ κύριοι, παριστάνει ἀπόπλουν ἀτμοπλοίου, τῆς γραμμῆς Μυτιλήνης - Χίου - Πειραιῶς.

Βλέπετε αὐτὸν τὸν κύριον ποὺ χαιρετᾶ μὲ τὸ μανδηλάκι ἀπὸ τὴν προκυμαία;

Εἶνε δλόκληρος τραγωδία, κύριοι. Φεύγει δι θίασος Νέαρο, καὶ εἶνε ἀβάσταχτος δι καῦμδος τοῦ κυρίου...

Κυττάζετε, τὶ ἀπελπίσια φανερώνει τὸ πρόσωπό του. Θαρρεῖς καὶ κανοῦνται τὰ χεῖλη του καὶ ξεσπάνουν στὸ ἀκόλουθο πικρὸ παράπονο.

— Οὕτι γυρίζεις νὰ μᾶς δοῦν τὸ διαδότης! . . .

ΣΤΟΥΝΤΙΟ “ΛΕΣΒΟΣ ΦΙΛΜ.”

Γ. Καλδῆ: «Μόνον ὃν διορισθῶ Διευθυντῆς τοῦ «Τ.Α.Κ.Ε.» θὰ κατορθώσω νὰ τὸ χονέψω.

Γ. Λαζανᾶ: «Σὲ μένα χρωστάτε τὸν ἀσύρματο».

Γ. Εύστρατιάδον: «Σὲ μένα χρωστάτε τὸν ἀσύρματο».

Σ. Σακαλῆ: «Γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε, σᾶς λέω πῶς δ ἀσύρματος εἶναι ἔργο δικοῦ μου».

Α. Γαλανοπούλου: «Γιὰ τὸ ἔργο αὐτό, κ' ἐμεῖς ἐδῶ εἴμαστε».

Σ. Μωρατίου: «Ἐγὼ προσέφερα τὰ κοντάρια».

Δ. Ψωμαδέλλη: «Μὲ τὴ δική μου δμως ἔγκρισι, ως διαχειριστοῦν».

Φ. Κ.: «Ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ δώσουν ν. γ. πρέπει νὰ σαι μηχανικός».

Γ. Παπούτσιδάκη: «Πίνει ὡς ψηλὴ ζώνη, πίνει ὡς χαμηλὴ ζώνη, μένομεν ἡμεῖς οἱ τῆς μεσαίας ζώνης, δίχως νερό».

Α. Φούσκα: «Τὸ ἀγοροξύπνημα» (δηλαδὴ τὸ «ἄγορο ἀγορημα» για νὰ μὴ γίνεται σύγχυσις).

Π. Διόλιου: «Πάρ την δὲν τὴν παίρν', στην δὲν τὴν ἀφίν', τί θὰ κάνωμε ἡμεῖς;»

Π. Ἀδαμαντιάδον: «Ἄκοσες δραχμές καὶ χατηρικῶς».

Χρ. Χ' Χρήστου: «Βρέ καλῶς τοοοον...»

Γ. Παραδέλλη: «Ριέν νὲ βά πλο...»

Ε. Ζιντζούπολου: «Αύτὰ θὰ ν' ἄχουμε τώρα;».

ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Χριστέ, μεταμορφώθηκες ἐμπρὸς στὸν Ἀποστόλους καὶ φυσικὰ ἐσώθηκες ἀπ' δλους τοὺς διαβόλους, π' δταν θὰ σὲ τσακώνανε θὰ σὲ ξανασταυρώνανε.

Αλλ' ἡ «μικρούλα μου» γιατὶ, ποὺ δὲν τὴν ἔχω γιὰ ποντή πάντα μεταμορφώνεται καὶ σείεται καὶ πορδόνεται σὰν σουσουράδα παλαβὴ δποῦ δὲν θέλει νὰ κρυβῇ καὶ τόχει γιὰ καμάρι πά την ἀποθαυμάζουνε κι' δλοι νὰ τὴν κυττάζουνε ἀνθρώποι καὶ γαϊδάροι;

ΑΔΑΜ

ΜΕΤΕΦΡΑΣΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Βαρομετρικὴ πίεσις.... στὰ στομάχια τῶν Λαϊκῶν.

Βροχὴ... φορολογιῶν ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Σεισμός... στὰ «Τσαμάκια».

Άνεμοι... στὸ κεφάλι τοῦ κύρου Παναγῆ.

Υγρασία... τρομερή, ἔνεκα διφθόνου σιάλου στὴν ἀρθρογραφία τῶν «κουρελοχάρτων».

Θάλασσα... στὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Τουρκοβασίλη.

Οὐρανός... καθαρός σὰν τὰ χέρια τοῦ Πολυχρονοπούλου.

Ο «Ἀλιος» τοῦ Παναγῆ εἰς τόν... Καρκίνον.

Γελοιογραφίες :

Μίλτη Σκεβᾶ

ΔΙΑ

ΤΟΥΣ

ΓΑΛΑΣΜΑΤΕΙΣ

La mairie d' Athènes = Τὸ μερὶ τῆς Ἀθηνᾶς.
(Ηκούσθη στὰ μπάνια τοῦ Μακρύ Γιαλοῦ).

Il la pris au col = Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸν...

(Ἡ τελευταῖα λέξις παραλείπεται ὡς ἀμετάφραστη),

Le disque du soleil = Ο δισκός τί σοῦ λέει!

(Ηκούσθη ἀπὸ γαλλομαθῆ ἔπιτροπον, μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν δισκῶν εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας).

Sa pioche est brisée = Σὰν ποιός ἔβριζε;

(Ἐρώτησις κάπως περιττή, ἀφ' διού εἰκόδιονται τὰ λαϊκὰ λαχανόφυλλα).

La femme d'Ivan = Η γυναῖκα στὸ νιβάνι.

(Ο δρός οδος εἰνε ἔν χρήσει εἰς περιπτώσεις δλοτελῶς ἔξαρετικάς).

L'antre de Calypso = Ο ἄντρας τῆς Καλυψώς.

(Διαστολὴ τοῦ νομίμου συζύγου, ἀπὸ τοὺς μὴ τοιούτους, κάποιας Καλυψώς)

Anne a ce qu' elle a = Ανάσκελλα.

(Ἡ σημασία τῆς λέξεως γνωστὴ σ' δλους καὶ σ' δλες καὶ περιττεύει φυσικά ἢ περαιτέρω ἀνάπτυξις.)

Α Α Α Ο Α Ρ Α Μ Τ Α Π Α Μ Τ Α

Νὰ λέγεσαι Ζωγράφος καὶ νὰ εἰσαι τυπογράφος.

Νὰ λέγεσαι Ψαρᾶς καὶ νὰ εἰσαι γιατρός.

Νὰ λέγεσαι Σαράφης καὶ νὰ εἰσαι δημοσιογράφος.

Νὰ λέγεσαι Κύπριος καὶ νὰ εἰσαι Λέσβιος.

Νὰ λέγεσαι Αράπης καὶ νὰ εἰσαι ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι.

ΤΩΡΑ ΤΗ ΣΕΡΑΚΟΣΤΗ

Δὲν πᾶς νὰ φᾶς, μοῦ λένε...

— Καλά, νὰ πάω...

Μὰ δὲν μοῦ λέτε

τὶ διάβολο θὰ φᾶω;

Ανάλαδες πατάτες καὶ φα-

ρουβίθια καὶ φακή μαζύ;

Καλά τὸ εἰπεις μωρὲ Σαίξπηρ

«Νὰ ζῇ κανεῖς ἦ νὰ μὴ ζῇ»;

ΤΥΠΟΙΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
“ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ”

Τὰ διὰ τὰς . . . χεῖρας τοῦ ἀποπειρομένου γίγαντος
ὑπουργοῦ προοριζόμενα παπούτσια.